

валъ успѣхомъ ихъ. Въ 1777 годинѣ той получи второстепеннѣ награда за похвално слово Канцлеру дел'Опиталу. Возъ това написано-то отъ него рѣшеніе вопросу : *Каква вліяніе има откритіе Америки на Европѣ*, было увѣнчано съ преміѣ, спорядъ опредѣленіе-то отъ Академіѣ-тѣ. — Въ 1800 годинѣ Стокгольмска-та Академія Словесности такожде му увѣнчала сочиненіе : *о распространеніи просвѣщенія въ осемнадесятый вѣкъ*.

Г. де-Монтіонъ пѣтувалъ наедно съ принци-тѣ по чужбинѣ и тамъ, при малко му имотство, което было останжло у него, пакъ находилъ срѣдства да прави значителны благодѣянія : такимъ образомъ той раздалъ повече отъ шесть тысящи франка злочастнымъ военноплѣннымъ, които срѣщали въ Англіѣ.

За да бждтъ неговы-тѣ благотворенія совершенно пълны, тойзи великодушный гражданинъ лишалъ себе въ найнужны потребности : хранился почти съ едни само овощія, соблюдалъ необыкновенно воздержаніе за да може да приглядва сиромаси; всичко това той правилъ тайно и никой не знаалъ онѣмъ благодѣтелиѣ ржкѣ, коя облекчала судьбъ злополучнымъ.

Въ 1796 годинѣ г. де-Монтіонъ, кого зависть постоянно гонила, казашъ графу Прованскому,

« — Животъ мой не е ималъ голѣмъ блѣскъ; но може быти той го е ималъ твърдѣ много за мое благополучіе. И ако ся радвамъ на-время, кога спомни-